

Miért kell orvosminisztérium és orvosi kamara?

A közkórházi rendelő-orvosok ügye — Nem kapnak fizetést — Mellőzik őket a főorvosi kinevezéseknél — Orvosi nyugdíj-intézet, munkáspénztár, szanatóriumok — Forbát főorvos nyilatkozata

Budapest, március 31.

(A Magyarország tudósítójától.) Lapunk tegnapi számában ismertettük Dollinger Gyula egyetemi tanárnak székfoglaló beszédét, amelyet mint az orvosszövetség most megválasztott elnöke tartott és amelyben körvonalazta azt a programot, aminek megvalósításáért küzdelmet indít az egész orvosi társadalom. A program legfontosabb pontja az, hogy *orvosminiszter kerüljön az orvosügyek élére és a közegészségügy intézése az egész vonalon az arra illetékes orvosok kezébe kerüljön.* Az önálló közegészségügyi minisztérium biztosíthatja csak az orvosi társadalom véleménye szerint a közegészségügyi apparátus kifogástalanságát, a közegészségügyi és az orvostársadalmi érdekeket. A minisztérium felállításától várják az orvosok régi tervüknek,

az orvosi kamarának

a megvalósítását is.

Mindezekre vonatkozólag kérdést intéztünk Forbát Sándor főorvoshoz, a Magyar Orvos című orvosi szaklap szerkesztőjéhez, aki a Dollinger tanár által körvonalazott program egyes fontos részletkérdéseiről a következőket mondta:

— Mindnyájunknak régi törekvése az orvosi kamara felállítása, amely kötelezően magába foglalná az összes magyar orvosokat és éppen olyan hatáskörrel rendelkezne, mint az ügyvédi kamara. Az orvosi kamarába minden orvos köteles volna belépni, különben orvosi gyakorlatot nem folytathatna. Tagjával szemben megvolna az orvosi kamarának a teljes ellenőrzési joga és szükség esetén a diploma megvonásával is büntethetné az esetleg erre rászolgáló orvosokat. Az orvosminiszter vezetése alatt álló, önálló közegészségügyi minisztérium felállítása az orvosi kar szempontjából elsősorban azért volna fontos és sürgős, mert így reméljük az orvosi kamara mielőbbi megalakítását.

— Ezzel a két követelménnyel függnek össze a többi fontos részletkérdések is, amelynek az orvosminisztérium és az orvosi kamara felállításával jelentékenyen könnyebben megoldhatók lennének. Az orvosi kar egyik legnagyobb sérelmét abban látjuk, hogy

a közkórházi orvosok szinte hihetetlen javadalmazásban részesülnek, illetve legtöbbször egyáltalán nem kapnak fizetést. A közkórházi főorvosok fizetése 6—800 korona, viszont a közkórházi rendelő orvosok, akik közül sokan husz-huszonkét év óta állanak a főváros szolgálatában, semmi fizetést nem kapnak.

Az ugyanott működő alorvosok és segédorvosok, akik még tanulmányaikat sem fejezték be, ha keveset is, de kapnak fizetést, ezzel szemben a magas képzettségű rendelő orvosok, akik a legnagyobb munkát végzik, a mai viszonyok között erejüket meghaladó, hallatlan nagy áldozatot hoznak, amikor egyik nap délelőttjüket, másik nap délutánjukat a közkórházi rendelésre fordítják — minden honorárium nélkül. Az a régi álláspont, hogy a közkórházi orvosok örüljenek az ezzel járó címnek, ma már igazán túlhaladott és tarthatatlan. A főváros vezetésében elvileg mindig meg is volt a hajlandóság, hogy rendezze ezt a kérdést, azonban amikor közgyűlésre került a

dolog, a pénzügyi helyzet miatt mindig elsősorban a közkórházi rendelő orvosok anyagi érdekeinek méltánylásától állottak el. A közkórházi orvosok működésére csak néhány példát hozok fel. Fejér Gyula dr. szemorvos 1898 június 27-én lépett a főváros szolgálatába, minden nap kimegy az óbudai Margit-kórházba, hogy ott teljesítse hivatását és

egy fillér fizetést sem kap huszonkét-évi szolgálat után.

Ugyancsak a Margit-kórházban működik Neumann Szigfrid dr., aki 1899 óta áll a főváros szolgálatában. De felsorolhatnánk egy egész sereg kitűnő szakorvost, akik önfeláldozó munkát végeznek hosszú évek óta minden különösebb méltánylás nélkül. Azt hinné az ember, hogy azok az orvosok, akik husz-huszonkét évet töltöttek a fővárosonál, előnyben részesülnek, mikor egy megüresedő főorvosi állás betöltésére kerül a sor. Sajnos, a tapasztalat az ellenkezőt bizonyítja. Az előbb említett Fejér dr. például már négyszer pályázott kórházi főorvosi állásra eredménytelenül és legutóbb is, mikor a Rókus-kórházban Goldzieher tanár helyére főorvost kellett kinevezni, akkor egy jóval fiatalabb orvos, Liebermann Leó dr. kedvéért, ismételten melölték. Neumann Szigfrid ugyancsak négyszer pályázott eredménytelenül ilyen főorvosi állásra. Az orvosi kamara azért is kell, hogy ilyen visszasságok ne történhessenek.

— Fontos kérdés még az orvosi nyugdíj-intézet felállítása is. Az orvosszövetségnek van ugyan nyugdíjintézete, de minthogy az orvosok nem kötelesek a szövetségbe és a nyugdíjgyűlésbe belépni, tehát ez a kérdés ma is nyitva áll. Fontos problémája az orvosi társadalomnak még a munkáspénztárak kérdése is. A betegsegélyző pénztárnál ugyanis az orvosok husz-huszonkét évi szolgálat után havi 3—600 korona havi fizetést kapnak és ezért éjjel-nappal rendelkezésre kell állniuk. A pénztárban rendelő orvosok helyzete még rosszabb, mert mindössze 180—300 korona fizetést kapnak.

— Ami a szanatóriumok ügyét illeti, ez tulajdonképpen nem az orvosok problémája, annyival is inkább, mert a szanatóriumokban alkalmazott orvosok helyzete aránylag még tűrhető, főleg mert ellátásuk biztosítva van. A szanatóriumkérdés inkább a betegek ügye, amennyiben a nagy drágaság miatt sokan nem vehetik igénybe a szanatóriumi különleges ápolást, amire esetleg szükségük van. Most folytatunk egy ankétet ebben a kérdésben és a beérkezett adatok arra mutatnak, hogy a szanatóriumtulajdonosok még a túl magasnak tartott árak mellett is ráfizetnek vállalatukra. A megoldás itt is könnyen megtalálható lenne, hogyha az államnak módjában állana a középosztály részére állami szanatóriumokat berendeznie.